

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Krajewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Tomasz Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 r. w Aleksandrowie Kujawskim na rozprawie

sprawy z wniosku (...) S.A. z siedzibą w G.

z udziałem P. R. i Skarbu Państwa - Starosty (...)

o zasiedzenie służebności gruntowej

postanawia:

1. stwierdzić, że z dniem 1 stycznia 1985 roku Skarb Państwa, którego następcą prawnym jest (...) S.A. w G., nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej obecnie własność P. R., położonej w S. gmina A., będącej działką oznaczoną w ewidencji gruntów numerem 526/3, dla której Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...), polegającą na zajęciu nieruchomości przez urządzenia elektroenergetyczne w postaci napowietrznej linii energetycznej średniego napięcia 15 kV relacji C. – O. oraz odchodzącego od tej linii odczepu O. i następnie eksploatacji tych urządzeń w zakresie zgodnym z ich przeznaczeniem w celu wykonywania konserwacji, modernizacji, bieżących napraw, remontów, badań technicznych, usuwania awarii; długość tej linii wynosi 224,45 metra; przebieg tej służebności jest określony w opinii uzupełniającej biegłego geodety J. J. (1) z dnia 17 sierpnia 2016, która stanowi integralną część orzeczenia;

2. stwierdzić, że z dniem 1 stycznia 1985 roku Skarb Państwa, którego następcą prawnym jest (...) S.A. w G., nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej obecnie własność P. R., położonej w S. gmina A., będącej działką oznaczoną w ewidencji gruntów numerem 792/2, dla której Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...), polegającą na zajęciu nieruchomości przez urządzenia elektroenergetyczne w postaci napowietrznej linii energetycznej średniego napięcia 15 kV odgałęzienie S. i następnie eksploatacji tych urządzeń w zakresie zgodnym z ich przeznaczeniem w celu wykonywania konserwacji, modernizacji, bieżących napraw, remontów, badań technicznych, usuwania awarii; długość tej linii wynosi 5,95 metra; przebieg tej służebności jest określony w opinii biegłego geodety J. J. (1) z dnia 26 maja 2015, która stanowi integralną część orzeczenia;

3. stwierdzić, że z dniem 1 stycznia 1985 roku Skarb Państwa, którego następcą prawnym jest (...) S.A. w G., nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej obecnie własność P. R., położonej w B. gmina A., będącej działką oznaczoną w ewidencji gruntów numerem 10, dla której Sąd Rejonowy w Aleksandrowie Kujawskim Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...), polegającą na

zajęciu nieruchomości przez urządzenia elektroenergetyczne w postaci napowietrznej linii energetycznej średniego napięcia 15 kV odgałęzienie S. i następnie eksploatacji tych urządzeń w zakresie zgodnym z ich przeznaczeniem w celu wykonywania konserwacji, modernizacji, bieżących napraw, remontów, badań technicznych, usuwania awarii; długość tej linii wynosi 97,10 metra; przebieg tej służebności jest określony w opinii biegłego geodety J. J. (1) z dnia 26 maja 2015, która stanowi integralną część orzeczenia;

4. oddalić wniosek w pozostałej części;

5. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Aleksandrowie Kujawskim od wnioskodawcy (...) SA w G. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem nie uiszczonych części kosztów biegłego;

6. oddalić wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania i orzec, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

(...) SA w G. wniósł o stwierdzenie, że on, względnie Skarb Państwa, nabył przez zasiedzenie służebności gruntowe o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomościach uczestnika P. R., polegającą na znoszeniu istnienia na nieruchomościach obciążonych urządzeń przesyłowych i instalacji elektroenergetycznych wchodzących w skład:

1. linii napowietrznej 110 kV na działce nr (...) położonej w S., dla której urządzona jest księga wieczysta (...) – z dniem 30 stycznia 2008;

2. linii napowietrznej 15 kV na działce nr (...) położonej w S., dla której urządzona jest księga wieczysta (...) – z dniem 6 sierpnia 1994;

3. linii napowietrznej 15 kV na działce nr (...) położonej w S., dla której urządzona jest księga wieczysta (...) – z dniem 6 lutego 1983;

4. linii napowietrznej 15 kV na działce nr (...) położonej w S., dla której urządzona jest księga wieczysta (...) – z dniami 5 i 7 maja 1994;

5. linii napowietrznej 15 kV na działce nr (...) położonej w B., dla której urządzona jest księga wieczysta (...) – z dniem 23 lutego 1966.

Do ostatecznego sprecyzowania wniosku doszło w piśmie z 29 grudnia 2015 (k. 191).

W uzasadnieniu wskazał, że na nieruchomościach poprzednicy prawni wnioskodawcy – Zakłady (...) – Zakład (...) posadowili urządzenia przesyłowe w postaci linii napowietrznych średniego i wysokiego napięcia. Linia napowietrzna 110 kV jest użytkowana najpóźniej od 30 stycznia 1988. Linia 15 kV relacji C. – O. na działce (...) jest eksploatowana najpóźniej od 6 sierpnia 1974. Linia 15 kV odczep O. na działce (...) jest eksploatowana najpóźniej od 6 lutego 1963. Linia 15 kV odgałęzienie S. na działkach (...) jest użytkowana od 5 kwietnia i 7 maja 1974 oraz od 12 lutego 1966 i 23 lutego 1974 – co wynika z informacji dotyczących ich załączenia pod napięcie. Od tych dat wnioskodawca i jego poprzednicy korzystali z nieruchomości na zasadach służebności gruntowej - te daty można przyjąć za początek biegu zasiedzenia. Nabycie służebności przez zasiedzenie nastąpiło w dobrej wierze; wnioskodawca powołał się na domniemanie dobrej wiary wynikające z art. 7 kc oraz na to, że budowa urządzeń nastąpiła w ramach powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli realizowanej w trybie ustawy z 28 czerwca 1950 o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

W piśmie z 20 stycznia (...) Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę (...) nie zakwestionował istnienia linii przesyłowych wskazanych we wniosku; podniósł, że nie posiada legitymacji bierniej do występowania w sprawie.

Uczestnik P. R. w piśmie z 3 lutego 2015 zgodził się z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej polegającej na użytkowaniu linii przesyłowej 15 kV; wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Właścicielem nieruchomości położonej w B., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka numer (...), dla której urządzona jest księga wieczysta (...), jest P. R..

Przed nim właścicielami nieruchomości byli K. i S. R., a przed nimi właścicielami nieruchomości byli Z. i S. P..

Właścicielem nieruchomości położonej w S., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka numer (...), dla której urządzona jest księga wieczysta (...), jest P. R.. Nabył ją 23 maja 2006 od H. R..

Właścicielem nieruchomości położonej w S., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka numer (...), dla której urządzona jest księga wieczysta (...), jest P. R.. Nabył ją w dniu 4 września 2009 od K. P., którego rodzina władała tą nieruchomością od 1947 roku.

Dowód: akta ksiąg wieczystych WL1A/00021265/3, WL1A/00031867/6, WL1A/00020563/5.

Przez działkę nr (...) przebiega w linii prostej napowietrzna linia energetyczna średniego napięcia 15 kV relacji C. – O. , wsparta na czterech słupach podtrzymujących. Wybudowano ją przed rokiem 1962. Od linii tej na działce (...) odchodzi odgałęzienie tej linii w kierunku W., zwane także odczepem O.. Odgałęzienie to wybudowano w 1963 roku i załączono pod napięcie 13 kwietnia 1963 roku.

Długość linii 15 kV na działce nr (...) wynosi łącznie 224,45 m.

Przez działkę nr (...) przebiega napowietrzna linia energetyczna średniego napięcia 15 kV, połączona z linią C. – O., zwana odgałęzieniem S.. Istniała ona już w 1962 roku. Modernizowano ją w 1966 roku oraz w 1974 roku, lecz bez zmiany jej przebiegu. Długość tej linii na działce wynosi 5,95 m.

Przez działkę nr (...) przebiega ta sama linia, co przez działkę nr (...). Na działce nr (...) znajduje się jeden słup podtrzymujący linię. Długość tej linii na tej działce to 97,10 m.

Linie te od chwili wybudowania były użytkowane przez istniejące od 1958 roku wielozakładowe przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...) w B., w którego skład wchodził Zakład (...) (od 1981 roku do 1985), a następnie jego następców prawnych: przedsiębiorstwo państwowe (...) (od 1985 do końca 1988) i przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) z siedzibą w T. (od 1.1.1989). To ostatnie z dniem 12 lipca 1993 zostało przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) SA w T., którego następcą prawnym z kolei był (...) SA w G., którego następcą prawnym jest (...) SA w G. – obecny użytkownik tych linii przesyłowych.

Dowód: zeznania świadka A. S. z 4.5.2016 00:02:20 do 00:29:56, k. 204 – 205; opinia biegłego J. J. k. 134 – 150. 261 - 265; mapy k. 38 – 41, 45- 47; protokoły k. 48 – 52; odpis z KRS k. 17 - 32; statut Zakładów (...) k. 53 - 55; zarządzenie z 14.2.1985 k. 56; pismo z 10.1.1989 k. 57; zarządzenie z 16.1.1989 k. 58 - 61; zarządzenie z 9.7.1993 k. 62; postanowienia z 2.8.1993 k. 63 - 65; akt notarialny z 8.10.1997 k. 66 - 73; akt notarialny z 26.11.2004 k. 74 – 92; decyzja z 8.3.1996 k. 93 – 94; zdjęcia k. 116 - 119.

Przez działkę nr (...) przebiega także napowietrzna linia energetyczna wysokiego napięcia 110 kV relacji C. – G., wsparta na słupie podtrzymującym. Wybudowano ją na podstawie decyzji z 12 grudnia 1984 roku. Pozwolenie na budowę tej linii Zakład (...) w T. uzyskał 26 października 1985. Zbudowano ją w 1988 roku, załączono ją pod napięcie 10 marca 1988 roku.

Długość linii 110 kV na działce nr (...) wynosi 246,30 m.

Dowód: zeznania świadka H. S. z 3.10.2016 00:02:16 do 00:15:04, k. 276; decyzja z 12.12.1984 k. 33; decyzja z 26.10.1985 k. 34; protokół odbioru k. 35 – 36; ogólna charakterystyka linii k. 37; opinia biegłego J. J. k. 134 - 150.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt, akt ksiąg wieczystych urzędzonych dla nieruchomości objętych wnioskiem, jak też na podstawie opinii biegłego geodety J. J. (1) oraz zeznań świadków A. S. i H. S.. Był on bezsporny. W szczególności tylko zwrócić można uwagę na to, że przebieg linii energetycznych został ustalony w drodze opinii geodezyjnej oraz jej uzupełnienia (z nieznanymi powodami biegły geodeta pierwotnie nie objął opinią krótkiego odcinka jednej z linii energetycznych biegnących na działce (...)). Z kolei ustalając daty wybudowania i rozpoczęcia użytkowania linii Sąd oparł się na dokumentach ale także na zeznaniach świadków – zwłaszcza odnośnie linii średniego napięcia świadka A. S. (2), gdyż w tym przypadku dokumenty były skąpe.

Możliwość zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu także przed wprowadzeniem instytucji służebności przesyłu jest ugruntowana w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (zob. choćby najnowszą uchwałę Sądu Najwyższego z 22.5.2013, III CZP 18/13, Biuletyn SN z 2013 nr 5 s. 5).

Podstawą prawną zasiedzenia takiej służebności jest art. 292 kodeksu cywilnego. Zgodnie z nim służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. W okolicznościach sprawy niewątpliwie istniejąca na gruncie linia przesyłowa jest takim urządzeniem. Ponadto stosownie do tego przepisu do zasiedzenia służebności stosuje się odpowiednio przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie. Są nimi w szczególności przepisy zawarte w art. 172 kc. Zgodnie z paragrafem 1 tego artykułu posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu w sytuacji, gdy uzyskał posiadanie w dobrej wierze; z kolei w sytuacji, gdy uzyskał posiadanie w złej wierze, nabycie następuje z upływem lat trzydziestu. W okresie do 1.10.1990 okresy te wynosiły odpowiednio dziesięć i dwadzieścia lat.

Wnioskodawca powoływał się na objęcie służebności w dobrej wierze.

Pojęcie dobrej wiary polega na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, iż przysługuje mu prawo takie, jakie faktycznie wykonuje. Oznacza to, iż posiadaczem w dobrej wierze jest ten kto pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że nabył tytuł prawny do wykonywania służebności. Dobrą zaś wiarę wyłącza przeciwna wiedza, jak też niedołożenie należytej staranności. W złej wierze jest zatem posiadacz, który wie lub przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że nie przysługuje mu to prawo.

W okolicznościach sprawy niniejszej poprzednik prawny wnioskodawcy nie może być uznany za posiadacza służebności w dobrej wierze. Posiadaczem służebności jest ten, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, a korzystanie to ma cechy trwałości. Jedyne w sytuacji, gdy posiadanie to ma swe źródło w dokumentach mogących stanowić podstawę ustanowienia służebności: akcie notarialnym czy decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 3 ustawy z 12.3.1958 o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, choćby z różnych przyczyn nieważnych, może być ono uznane za posiadanie nabyte w dobrej wierze (zob. tu np. postanowienie Sądu Najwyższego z 14.11.2012, II CSK 120/12, LEX nr 1267161). W innym przypadku mamy do czynienia z posiadaniem w złej wierze.

Wnioskodawca powołał się we wniosku na domniemanie dobrej wiary z art. 7 kc. Domniemanie to nie działa jednak wbrew dowodom; skoro z przedstawionych dokumentów wynika – jak w sprawie niniejszej - brak dobrej wiary po stronie przedsiębiorstwa przesyłowego w dacie rozpoczęcia korzystania ze służebności, nie może ono skutecznie powołać się na domniemanie z art. 7 kc.

Zasadą jest, że służebność gruntowa polega na obciążeniu nieruchomości obciążonej prawem określonej treści na rzecz nieruchomości władnącej. W sprawach o zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu odstąpiono jednak od konieczności podawania nieruchomości władnącej. Jest to pewne techniczne uproszczenie służące przyspieszeniu postępowania, przyjęcie domniemanie, że składnikiem przedsiębiorstwa przesyłowego jest zawsze taka nieruchomość i nie świadczy o braku wystąpienia przesłanki merytorycznej w postaci

nieruchomości władnącej. Zbędne jest więc ustalanie w treści postanowienia nieruchomości władnącej (tak ostatnio Sąd Najwyższy w postanowieniach z 16.1.2013, II CSK 289/12, LEX nr 1288634 oraz z 6.2.2013, V CSK 129/12, LEX nr 1294483, a poprzednio w uchwale z 7.10.2008, IIICZP 89/08, Biuletyn SN z 2008 nr 10 s. 7)

W sprawie niniejszej wnioskodawca wykazał, że wszystkie linie przesyłowe średniego napięcia powstały przed 1 stycznia 1965 roku (istniały one w 1962 roku, za wyjątkiem jednej z nich, którą załączono pod napięcie 13 kwietnia 1963). Należało zatem uznać, że w tych datach poprzednik wnioskodawcy wykonywał już tę służebność. Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć, że początkiem biegu zasiedzenia były te właśnie daty.

Oznacza to, że bieg zasiedzenia upłynął w odniesieniu do linii przesyłowych średniego napięcia 15 kV w dniu 1.1.1985 – w tym przypadku mieć należało bowiem na uwadze treść art. XLI § 2 zdanie 1 ustawy z 23.4.1964 – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny i zgodnie z nim liczyć bieg zasiedzenia od daty wejścia tego kodeksu w życie tj. 1.1.1965 roku. Z tymi zatem datami należało stwierdzić zasiedzenie odnośnie służebności gruntowej dotyczących tych linii przesyłowych.

W 1985 roku faktycznie wykonywało służebność przedsiębiorstwo państwowe (...), którego następcą jest wnioskodawca. Zarówno w 1985 jak i w 1986 roku nie mogło ono jednak nabywać praw we własnym imieniu. Przed 1 lutego 1989 przedsiębiorstwa państwowe nie mogły bowiem nabywać służebności gruntowych, gdyż do dnia 31 stycznia 1989 obowiązywał przepis art. 128 kc, zgodnie z którym własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługiwała wyłącznie Państwu, zaś państwowe osoby prawne w granicach swojej zdolności prawnej wykonywały jedynie w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej przed 1 lutego 1989 stanowiło zatem podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 22.10.2009, OSNC z 2010, nr 5 poz. 64).

Wobec tego zasiedzenie służebności polegających na użytkowaniu linii średniego napięcia upłynęło na rzecz Skarbu Państwa i na jego rzecz należało stwierdzić zasiedzenie.

Wnioskodawca domagał się także stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu odnośnie linii wysokiego napięcia 110 kV. W tym zakresie wniosek nie był uzasadniony i należało go oddalić. Nie upłynął bowiem okres wymagany przez prawo dla stwierdzenia zasiedzenia takiej służebności. Jak wskazano wyżej, w sprawie można było mówić jedynie o zasiedzeniu w złej wierze. Podobnie bowiem jak przy liniach średniego napięcia, wnioskodawca nie wykazał, by objęcie przez niego służebności nastąpiło w dobrej wierze. Nie przedstawił żadnego dokumentu, który mógłby stanowić podstawę do przyjęcia – choćby w sposób nieuprawniony, że służebność tego rodzaju powstała. Przedstawił jedynie decyzję o budowie linii, pozwolenie na budowę i protokół odbioru linii. Dokumenty te nie mogą być podstawą do przyjęcia po stronie wnioskodawcy dobrej wiary w chwili faktycznego powstania służebności. Z dokumentów tych wynika bowiem jedynie to, że wnioskodawca wybudował legalnie urządzenia przesyłowe; nie wynika z niego, by w jakikolwiek sposób uregulowana została kwestia użytkowania tych urządzeń, zwłaszcza z właścicielami gruntów na których je posadowiono. Wnioskodawca nie udowodnił też, że dokonał posadowienia urządzeń przesyłowych na gruncie uczestnika realizując przepisy ustawy z 28 czerwca 1950 o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Nie każda budowa linii przesyłowej w okresie obowiązywania tej ustawy realizowała bowiem tę ustawę. Z żadnego dokumentu nie wynika, by ustawa ta legła u podstaw działań poprzednika prawnego wnioskodawcy, który wznosił na gruncie uczestnika linię przesyłową. W okresie, gdy wznoszone były jej urządzenia, powszechna elektryfikacja wsi i osiedli jaka miała miejsce w latach 50-tych XX wieku, była już zakończona, więc nieuprawnione byłoby uznanie, że nawet wobec nie spełnienia przez przedsiębiorstwo przesyłowe wymogów formalnych – jakimi było uregulowanie kwestii korzystania z cudzego gruntu – może ono być uznane za posiadacza służebności w dobrej wierze. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23.9.2010 (III CSK 319/09, Biuletyn SN z 2011, nr 1 poz. 9), samo korzystanie z urządzeń posadowionych na nieruchomości przez przedsiębiorstwo energetyczne może być uznane za posiadanie w dobrej wierze – jednakże głównie w początkowym okresie obowiązywania ustawy z 28.6.1950 o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli, gdy nie przywiązywano wagi do wypełniania obowiązków o charakterze formalnym. Uzasadnione było to wtedy ogólnospołecznym celem, jakim była ta elektryfikacja. Okres, w

którym wzniesiono linię 110 kV, odbiegał jednak znacznie – o prawie 40 lat – od chwili wejścia w życie tej ustawy – i w stosunku do przedsiębiorstwa przesyłowego w 1988 roku należało zastosować znacznie większe rygory formalne.

Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć, że początkiem korzystania z nieruchomości uczestnika w sposób odpowiadający służebności przesyłu był dzień podłączenia instalacji pod napięcie – z tym dniem rozpoczęło się wykonywanie służebności – czyli dzień 10 marca 1988. Mając na uwadze art. 9 ustawy z 28.7.1990 o zmianie ustawy – kodeks cywilny do biegu zasiedzenia, które nie upłynęło przed dniem 1 października 1990, stosować należało wprowadzony ustawą z 28.7.1990 30-letni okres zasiedzenia przy zasiedzeniu w złej wierze. Oznacza to, że bieg zasiedzenia upłynie dopiero w dniu 10 marca 2018 roku, zatem na datę orzekania wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc gdyż interesy stron nie były sprzeczne. Uczestnik P. R. nie sprzeciwiał się stwierdzeniu zasiedzenia służebności w zakresie, w jakim wniosek został uwzględniony. Zasadne było zatem obciążenie kosztami postępowania osoby, która z zasiedzenia wniosła korzyść – czyli wnioskodawcy. Nie było podstaw do obciążania kogokolwiek innego obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych w toku sprawy przez wnioskodawcę, dla którego postępowanie sądowe o zasiedzenie było jedyną drogą uzyskania potwierdzenia nabycia służebności w ten sposób.

Sąd zobowiązał też wnioskodawcę do pokrycia kosztów opinii biegłego J. J., wyłożonych przez Skarb Państwa, gdyż opinia biegłego została przeprowadzona na wniosek wnioskodawcy i była niezbędna dla stwierdzenia zasiedzenia. Podstawą tego orzeczenia był art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z 28.7.2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.